

CREȘTINISMUL ROMÂNESC

În Duminica Sfinților Romani, ne aducem aminte de cei ce au predicat Evanghelia lui Hristos pe pământul țării noastre, începând cu Sfântul Apostol Andrei, cel dintâi chemat la apostolie. Pe temelia predicii Sfântului Apostol Andrei și a ucenicilor săi în sud-estul țării noastre, s-a răspândit creștinismul la străromâni și români, astfel încât poporul român s-a format și s-a creștinat lent, dar profund. Poporul român nu a fost creștinat într-un anumit an, la comanda cneazului, regelui sau împăratului, cum a fost cazul la unele popoare vecine, ci creștinarea romanilor s-a făcut de jos în sus, începând cu oamenii simpli și cu soldații creștini din legiunile romane veniți în Dacia, iar apoi prin lucrarea unor misionari creștini, în special răsăriteni vorbitori de limbă greacă și latină. Creștinismul primit și cultivat de români, s-a dovedit în timp îndelungat a fi un creștinism cu rădăcini adânci în sufletul poporului român, întrucât a rezistat în timpul invaziilor popoarelor migratoare ca: goții, hunii, gepizii, avarii, slavii, bulgarii, pecenegii, cumanii, tătarii și turcii, astfel încât a rămas același creștinism ortodox latin răsăritean al țării noastre și

după invaziile popoarelor migratoare necreștine. Iar prin sfinții noștri stră-români și romani, cunoscuți și necunoscuți pe nume, Crucea lui Hristos Cel Răstignit și Înviat a devenit lumina botezului și vieții poporului roman. Faptul că românii, de limbă latină și credință ortodoxă răsăriteană, nu despart Crucea de Înviere, îi ajută să fie, în același timp, un popor jertfelnic și iubitor de înviere, răbdător în suferință și purtător de speranță. Credința poporului român creștinat, născută și cultivată prin predica Sfântului Apostol Andrei și prin lucrarea misionarilor creștini, vorbitori de limbă greacă și latină, a rodit duhovnicește de-a lungul a două milenii în cultura română creștină, dar mai ales în mulțimea sfinților martiri, a sfinților cuvioși din mănăstiri, schituri și sihăstrie, în mulțimea sfinților ierarhi păstori de eparhii, a domnitorilor sfinți apărători ai patriei și ai credinței, în mulțimea preoților, precum și în mulțimea sfinților mireni cunoscuți și necunoscuți pe nume, care au postit mult și s-au rugat constant, au mărturisit credința în vremuri grele, au construit biserici și mănăstiri, au născut, crescut și educat copii în iubirea lui Hristos și în iubirea de Biserică și Neam. Astăzi, prin sfinții români, poporul nostru are mai mulți mijlocitori și rugători pentru el în fața Preasfintei Treimi, ca el să-și păstreze credința ortodoxă, să transmită generațiilor tinere adevărata credință, singura prin care primim mântuirea, să-și înalțe demnitatea sa ca neam purtător de Cruce și Înviere în istorie, pentru a se bucura de slava Împărăției cerurilor. Amin.

SOLUȚIA PERSONALĂ

Unii sunt bogați, iar alții săraci, unii sunt sănătoși, iar alții bolnavi, unii inteligenți, iar pentru alții gândirea este un efort dificil. Lumea, chiar la o privire grăbită, este un spectacol al diversității confuze, un mozaic al inechității pe toate planurile. Egalitatea este un artificiu, o iluzie nivelatoare, de cele mai multe ori. Realitatea, în schimb, este inclasabilă și foarte greu de sistematizat. Dificultatea aceasta este general umană, nu trebuie să aparții unui timp ori unei culturi pentru a te confrunta cu ea. Ce este de făcut în fața unui peisaj atât de complex? Probabil că o primă încercare ar putea fi aceea de a nivela totul dintr-o singură mișcare. Să anulăm diferențele și inechitățile, de dragul egalității; să ștergem sub pretext ideologic deosebiri legitime, firești. Dar cum să îndreptăm lumea? Dacă am netezi munții, păsările nu ar mai avea sălaş. Dacă am seca râurile și lacurile și le-am astupa, peștii nu ar mai avea unde să se adăpostească. Dacă am alunga conducătorii, poporul ar încerca la nesfârșit să deslușească ce este bine și ce este rău. În lume așadar este o diversitate legitimă și o inechitate, deși dureroasă, totuși rodnică și cu sens. Există multă tensiune, dar orice intervenție uniformizantă are consecințe de neprevăzut. Mai mult decât atât, tocmai adversitățile, integrate adecvat, pot fi o sursă semnificativă pentru dezvoltare. Totuși, reflecția asupra nedreptăților lumii, deși cât se poate de firească, o mișcare naturală a minții în fața provocărilor de toate tipurile, este sortită eșecului în cele mai multe dintre cazuri. Sfântul Antonie cel Mare își duce gândurile acestea înaintea lui Dumnezeu, pe care îl întreabă direct: „Doamne, cum unii mor după o viață atât de scurtă, în vreme ce alții ajung la adânci bătrâneți? De ce unii sunt săraci, iar alții bogați? Cum nelegiuții se îmbogățesc, iar cei drepti sărăcesc?”. Ascetul retras în adâncul deșertului simte nedreptatea funciară a lumii și se revoltă. O duce înaintea Domnului, care însă nu îi oferă un răspuns în parametrii în care întrebarea era pusă și probabil că era vizat răspunsul. Toată discuția se mută pe un alt nivel: de pe planul general pe cel particular, personal: „Antonie, ai grijă de ale tale! Acestea sunt judecățile lui Dumnezeu și nu îți ajută cu nimic să le cunoști!”. Există un rost care se ascunde în spatele a ceea ce pare a fi nedrept. Că ceea ce ar putea să pară o soluție, dacă este pusă în aplicare, nu va avea rezultatele așteptate. Patericul însă spune cu totul altceva. Singurele răspunsuri posibile sunt cele personale. Acesta este efortul care merită făcut mereu și cu toată concentrarea. Abia atunci când îți vezi de ale tale, când punctual te întrebi care este rostul tău în lume, atunci Dumnezeu ți-l descoperă. Primește nedreptatea ca pe o mare binecuvântare, pentru că din aceasta îți dobândești cununa cerească. Însă nu urmări anume să te nedreptățească, pentru că asta ascunde o răutate politicoasă.

SFINȚII APOSTOLI PETRU ȘI PAVEL

Sfinții apostoli Petru și Pavel sunt prăznuți în aceeași zi deoarece ambii s-au săvârșit la Roma, din porunca împăratului Nero. Petru a fost răstignit cu capul în jos, iar lui Pavel i-a fost tăiat capul. **Sfântul Apostol Petru** - fiul lui Iona și fratele Apostolului Andrei, s-a născut în Betsaida Galileei. Înainte de apostolie numele său era Simon, însă Mântuitorul îl va numi Chifa (piatra): „Tu ești Simon, fiul lui Iona; tu te vei chema Chifa (care, tălmăcit, însemnează Petru)”. (Ioan 1, 42). După o pescuire minunată pe lacul Ghenizaret, este chemat să devină pescar de oameni. Mărturisește în numele apostolilor dumnezeirea lui Hristos, dar se și leapădă de Hristos când El este prins spre a fi răstignit. După Înălțarea Domnului, Petru ia cuvântul în adunarea ucenicilor și alege ca apostol pe Matia în locul lui Iuda. În ziua Pogorârii Sfântului Duh, după predica Sfântului Apostol Petru, s-au botezat trei mii de persoane. Sfântul Apostol Petru a propovăduit în Ierusalim, Iudeea, Samaria, Asia Mica până în Babilon și în ultima parte a vieții, la Roma. În timpul persecuțiilor împotriva creștinilor, declanșate de către împăratul Nero, după incendierea Romei în anul 64 după Hristos, Sfântul Petru a fost arestat împreună cu Apostolul Pavel. Sfântul Petru a fost condamnat la moarte și executat prin răstignire pe cruce cu capul în jos (la cererea lui, spre a se deosebi de modul răstignirii lui Iisus Hristos), în anul 67, lângă fostul circ al lui Caligula din afara zidurilor de atunci ale Romei.

Sfântul Apostol Pavel, cunoscut mai întâi sub numele de Saul (cel dorit), s-a născut la Tars, capitala provinciei Cilicia din Asia Mica, din părinți evrei, cu bună stare materială. Orașul Tars avea școli vestite, la care Saul a învățat bine din copilărie limba greacă. De la părinții săi, avea dreptul de cetățean roman. De foarte tânăr, Saul a mers la Ierusalim, unde avea o soră, mama lui Ioan Marcu, vărul lui Barnaba, spre a se instrui în legea mozaică, la școala vestitului învățat rabin Gamaliel. În timpul activității publice a Mântuitorului, Saul trăia la Tars, ca rabin. Auzind vestea mării mișcări produse de predica Apostolilor despre Iisus Hristos, a venit la Ierusalim, unde a devenit

persecutor al creștinilor. Prezent lauciderea Sfântului Apostol Ștefan Întâiul-mucenic (Fapte 7, 58), Pavel este orbit de Iisus Hristos însuși pe drumul Damascului (Fapte 9, 1-22). Aflat de Apostolul Anania, în urma unei vedenii dumnezeiești, Saul își regretă faptele și este botezat de Anania. Curând după convertire, Saul și-a schimbat numele în Pavel, iar mai târziu a fost inclus în ceata Apostolilor. Pavel a propovăduit Evanghelia pe o zonă foarte întinsă, din Arabia până în Spania, atât la evrei cât și la păgâni. Pavel și-a petrecut viața de creștin în suferință și lucrând pentru Hristos, înființând și organizând Biserici pretutindeni. A atins o așa stare de îmbunătățire încât spune Bisericii din Galatia: „nu eu, ci Hristos trăiește în mine” (Galateni 2, 20). Descrierea călătoriilor misionare ale Sf. Apostol Pavel și epistolele lui către Biserici, formează o parte importantă a Noului Testament. Sfântul Ap. Pavel a fost martirizat împreună cu Sf. Petru, în timpul împăratului Nero, prin decapitare. Amin

Sfinților Apostoli, rugați-vă pentru noi, păcătoși!

PROGRAM LITURGIC

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Marți 28 iunie	14:00	Spovedanie
	17:00	Vecernie cu litie la Bisericile
	18:00	„Sf. Apostoli Petru și Pavel” I, II
Miercuri 29 iunie	07:00 -	Utrenia și Sfânta Liturghie
	11:00	Pomenirea celor adormiți
Vineri 1 iulie	17:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 2 iulie	07:00	Sf. Liturghie, pomenirea morților
Duminică 3 iulie	07:00	Utrenia și Sfânta Liturghie
	10:30	Program de bibliotecă

Ateul și ursul

Un ateu se plimba prin pădure minunându-se de frumusețile naturii: „Ce copaci impresionanți! Ce râuri cristaline! Ce animale frumoase!” La un moment dat, în timp ce se relaxa, omul aude în spatele lui zgomote ciudate. Când se întoarce vede un urs ca-n povești: mare, frumos, sănătos și cu poftă de mâncare. Îngrozit, ateu o ia la fugă, însă ursul avea condiție fizică, așa că îl urmează conștiincios... Omul era atât de îngrozit, încât la un moment dat se împiedică și căzu. Ursul îl apucase deja de un picior așa că omul, paralizat de frică, răcnește: „Doamneeee!!!” În clipa următoare, timpul se opri, ursul înghețată în poziția în care se afla, pădurea rămase neclintită și o lumină se revărsă din cer. Ateul, șocat, auzi o voce: „Mi-ai negat existența toată viața, le-ai explicat și altora că sunt un mit, ai pus toată creația Mea pe seama întâmplării cosmice... vrei acum să te salvez? Pot eu să te consider credincios cu adevărat?” Ateul se uita fix în lumină și răspunde: „Aș fi ipocrit să îți cer brusc să mă consideri credincios, dar poate ai reuși într-un fel să faci ca ursul să devină creștin?” „Foarte bine” - răspunde vocea. Lumina dispăru, zgomotul pădurii reveni și ursul îl eliberă din ghearele sale.

Pomul roditor

Un om credincios fiind asuprit de necredincioși, a mers într-o zi la duhovnicul său și i-a zis: „Ce au cu mine, părinte, de nu mă lasă în pace?”. Părintele, un om bătrân și plin de înțelepciune, l-a dus în grădină. Acolo se aflau și pomi roditori și alții neroditori. „Iată fiul meu, ai aici pilda vieții. Crezi tu oare că aruncă cineva cu pietre în pomii aceștia cari au numai frunze? Nu fiule, oamenii aruncă cu pietre numai în pomii cu roade. Fii vesel că te asupresc oamenii, căci asemeni pomului cu roade ești”. De-atunci, omul acela nu s-a mai văitat de asupririle semenilor.

Era numai aur

În țările răsăritului, doi călători rătăcind în pustiu deșertului ajunseseră în primejdia de a muri de foame și de sete. Deodată, în zare se ivește un palmier, iar lângă el urmele unor foști popositori pe aci. O traistă plină cu ceva rămăsese aci. O desfăcură repede în nădejdea că află în ea ceva hrană. Dar, vai, în ea era numai aur, iar aurul nu le putea ajuta. Au murit lângă el. Așa se întâmplă și în pustiu acestei lumi. Lumea aceasta nu are nici o hrană pentru suflet. E un deșert mare fără apă și fără pâine sufletească. Vai, câte suflete mor de foame și de sete lângă bogățiile și averile trecătoare.

